

Θύμα της ασφάλτου

«5 Νοεμβρίου 2005. Είχα βγει με τα κορίτσια για ποτό, σ' ένα μπαράκι μερικά χιλιόμετρα από το διαμέρισμά μας. Αρχίσαμε τη βραδιά με βότκα πορτοκάλι και τεκίλα. Το ένα ποτήρι έφερε το άλλο και τελικά καταλήξαμε τύφλα στο μεθύσι πριν καν το ρολόι πάει δώδεκα. Η Νάντια είχε ανέβει στο τραπέζι και χόρευε ζεϊμπέκικα ενώ η Κατερίνα τη συνόδευε με τραγούδι. Εγώ και η Θάλεια εξακολουθούσαμε να πίνουμε καθώς κτυπούσαμε παλαμάκια στον ρυθμό του ζεϊμπέκικου. Είχαμε ξεσηκώσει το μπαρ. Γυναίκες και άνδρες άρχισαν να χορεύουν μαζί μας ζεϊμπέκικο.

Αργότερα, γύρω στις μια τα ξημερώματα, τα κορίτσια κατέβηκαν απ' το τραπέζι εξουθενωμένες. Ήπιαμε καμιά δεκαριά ποτά ακόμη και έπειτα αποφασίσαμε να γυρίσουμε σπίτι. Μπήκαμε στο αυτοκίνητο, ένα κόκκινο Fiat, που ο πατέρας της Θάλειας της το είχε κάνει δώρο αφότου πήρε την άδεια οδήγησής της, δυο εβδομάδες πιο πριν.

Η Θάλεια ήταν η οδηγός και δίπλα της, συνοδηγός, καθόμουν εγώ ενώ τα άλλα κορίτσια είχαν ξεραθεί στον ύπνο στα πίσω καθίσματα. Είχαμε βάλει τέρμα τη μουσική και τραγουδούσαμε. Όλα φαίνονταν τόσο τέλεια. Αυτό όμως, επρόκειτο να αλλάξει. Το ό,τι ακολούθησε έγινε τόσο γρήγορα που δεν μπόρεσα να συγκρατήσω την κάθε λεπτομέρεια.

Αυτό που θυμάμαι είναι πως μερικά λεπτά αφότου φύγαμε απ' το μπαρ, για κάποιο λόγο, η Θάλεια βρισκόταν στο αντίθετο ρεύμα, απέναντι από ένα θεόρατο φορτηγό τουλάχιστον έξι τόνων. Το φορτηγό κτύπησε με τόσο μεγάλη ταχύτητα που δεν πρόλαβα ούτε να φωνάξω. Ένιωσα το φορτηγό να εκσφενδονίζεται και τέλος να κτυπά με δύναμη σ' ένα παρκαρισμένο όχημα.

Αυτό είναι το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι απ' εκείνη την μαύρη μέρα. Το επόμενο πράγμα που ξέρω είναι πως βρισκόμουν στο νοσοκομείο, ξαπλωμένη στο κρεβάτι φορώντας εκείνο το γελοίο φόρεμα νυχτικό, μη μπορώντας να κουνήσω τα πόδια μου. Προσπάθησα επανειλημμένως να κουνήσω έστω κι ένα δακτυλάκι απ' τα πόδια μου, αλλά τίποτα. Πανικοβλήθηκα! Άρχισα να φωνάζω με όλη μου τη δύναμη. Ένας γιατρός, γύρω στα εξήντα, μπήκε μέσα βιαστικός συνοδευόμενος απ' τους γονείς μου. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε ξαφνιασμένος. «Τα πόδια μου! Δεν μπορώ να τα νιώσω. Γιατί; Τι μου συμβαίνει;» φώναζα πανικόβλητη. Ο γιατρός κοίταξε το πάτωμα κι έπειτα τους γονείς μου. Η μαμά ξέσπασε σε κλάματα. Κατάλαβα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ο γιατρός με κοίταξε θλιμμένος και απάντησε. «Κατά το ατύχημα, λόγω του ότι δεν έφερες ζώνη ασφαλείας, όταν το αυτοκίνητο συγκρούστηκε με το φορτηγό, ο αυχένας και ο νωτιαίος μυελός έπαθαν σοβαρή ζημιά με αποτέλεσμα να μείνεις... παράλυτη». Βούρκωσα. Προσπάθησα να συγκρατήσω τα δάκρυά μου αλλά δεν μπόρεσα. Τα δάκρυα άρχισαν να κυλούν σαν ποταμάκι πάνω στα μάγουλά μου. «Τα άλλα κορίτσια, τι απέγιναν;», ψέλλισα. «Δυστυχώς, η οδηγός ήταν νεκρή πριν καν μεταφερθεί εδώ λόγω σοβαρών τραυμάτων. Το ένα εκ των δύο κοριτσιών που κάθονταν στα πίσω καθίσματα ευτυχώς έφερε ζώνη και έτσι γλύτωσε με ένα σπασμένο χέρι και μερικά γδαρσίματα στο πρόσωπο και τα πόδια, ενώ το άλλο κορίτσι βρίσκεται ακόμη στο χειρουργείο». «Η Θάλεια είναι νεκρή! Η Θάλεια είναι νεκρή!» έλεγα και ξανάλεγα στον εαυτό μου. Κάθε φορά με πονούσε όλο και πιο πολύ!

Ευτυχώς, τα άλλα δύο κορίτσια έγιναν σύντομα καλά και μαζί οργανώσαμε μια όμορφη κηδεία για τη Θάλεια. Το να αντιληφθούμε ότι η Θάλεια ήταν πραγματικά νεκρή μας πήρε πολύ περισσότερο απ' ότι νόμιζα. Τελικά, τρία χρόνια μετά, η κατάσταση έγινε καλύτερη. Έμαθα να χρησιμοποιώ το αναπηρικό καροτσάκι και άρχισα να αποδέχομαι το γεγονός ότι η Θάλεια είχε πεθάνει.

Σήμερα, 5 Νοεμβρίου 2015, δέκα χρόνια μετά από το ατύχημα που μου στοίχισε μια πολύ καλή φίλη και την ικανότητα να στέκομαι στα πόδια μου, ένα ερώτημα εξακολουθεί να με βασανίζει. «Κι αν όλες φορούσαμε ζώνη ασφαλείας;». Μπορεί η Θάλεια να ήταν ακόμη ζωντανή και εγώ να στεκόμουν στα πόδια μου. Αυτό που έγινε όμως έδωσε σε όλες μας ένα μάθημα ζωής: ποτέ να μην οδηγάμε όταν έχουμε πιει και ΠΑΝΤΑ να φοράμε ζώνη ασφαλείας. Ευχαριστώ»

Και μ' αυτόν τον τρόπο τέλειωσα τον λόγο μου στο 25^ο συνέδριο Οδικής Ασφάλειας το οποίο για ακόμη μια φορά αφορούσε τα αυτοκινητιστικά ατυχήματα. Είναι η πρώτη φορά που μιλούσα σε τόσο κόσμο για το μοιραίο ατύχημα. Με πονούσε αλλά ήταν το σωστό. Εγώ είπα την ιστορία μου ελπίζοντας να αποτρέψω άλλα αυτοκινητιστικά ατυχήματα.

